

[Krag.]

har omtalt, har opnaaet alt, hvad vi kunde ønske, og heller ingenlunde alt, hvad vi finder fornødent, men vi nærer dog en sikker Forventning om, at de Foranstaltninger, som vi med Tryghed venter skal blive Resultatet af de førte Forhandlinger, naar de omsættes til Handling, vil faa en væsentlig Betydning til Genskabelse af Rentabilitet i Erhvervslivet og først og fremmest i Landbruget, til Fremskaffelse af billige Penge med det Incitament til Virksomheds Igangsættelse, som deri ligger, og at de vil blive ledsaget af Foranstaltninger, som aktivt bidrager til Igangsættelse af Virksomhed, til Forbedring af Beskæftigelsesforholdene og til Hævdelse ogsaa — og det er ikke det mindst betydningsfulde — af en fast Kurs paa dansk Valuta, hvilket først og fremmest for Handel og Industri er af væsentlig Betydning, ligesom det i alle Grene af Erhvervslivet utvivlsomt vil føles som en Lettelse, hvis det lykkes at øge den i alle Grene af den danske Befolkning saa stærkt formindskede Købekraft.

Der er ved denne Behandling af det foreliggende Lovforslag for mig ikke Grund til at komme ind paa en Skildring af Enkeltheder i Henseende til de Foranstaltninger til Fremskaffelse af Arbejde, til Lettelse af Byrder, til Støtte for nødlidende o. s. v., som vi, som sagt, sikkert forventer skal blive Resultatet af de førte Forhandlinger. I nogen Maade vil naturligvis Foranstaltninger af den Karakter, som jeg her har omtalt, faa den Virkning, at Prisforhøjelser paa visse Vareomraader vil indtræde. Saadanne er jo utvivlsomt Betingelsen for, at ny og øget Beskæftigelse kan fremblomstre, men jeg maa erkende, at det neppe vil ske i det Omfang, som vilde betinge en saadan Indflydelse paa Beskæftigelsesgraden, som bør tilvejebringes, og som fremdeles bør tilstræbes, og derfor maa vi være af den Opfattelse, at Lønreduktioner utvivlsomt effektivt vilde bidrage yderligere til, at Arbejde kunde komme i Gang og det uhyggelige Arbejdsløshedstal formindskes, og derigennem øget Bidrag gives til den desværre tabte Rentabilitets Genskabelse.

Ulykkeligvis har hverken Regeringen eller dens Partier vist Forstaaelse heraf, og — i de svundne Dage — Fagforbundene efter vor Opfattelse endnu mindre. Forholdet er da det, at kun gennem en bitter Arbejdskamp vilde dette muligvis kunne naas; men vi fra vor Side erkender, at Etableringen af en saadan paa nær-

værende Tidspunkt i afgørende Grad — i hvert Fald for en nærmere Fremtid — vilde modvirke de forventede gunstige Resultater af den Lovgivningsperiode, hvori vi nu forhaabentlig gaar ind.

Vi maa udtale vor dybe Beklagelse over, at Regeringen ikke har anset det for muligt at tilvejebringe Genoptagelse af de afbrudte Forhandlinger mellem de stridende Parter. Havde Regeringen det, turde der utvivlsomt have været Haab om, at man paa Baggrund af en Redegørelse overfor Parterne for de paatænkte Foranstaltninger kunde have opnaaet en fredelig Løsning, eventuelt ved, at Forligsmanden paa ny var blevet mobiliseret og bragt under Paavirkning af de sandsynlige Resultater af kommende Foranstaltninger, saaledes at han havde genoptaget Mæglingen.

Loven om Forligsinstitutionen giver jo Anvisning paa Fremskaffelse af den til en saadan Genoptagelse af Arbejdet fornødne Tid, og kunde en saadan ikke skaffes indenfor Lovens Ramme, vilde det ikke have været vanskeligt lovgivningsmæssigt at faa tilvejebragt denne Tid, f. Eks. ved en Revision af eller en Tilføjelse til Forligsmandsloven, og dertil kunde man jo have knyttet det højst ønskelige: Foranstaltninger til at øge Forligsinstitutionens Autoritet — en Autoritet, som utvivlsomt bør forstærkes. Jeg har i sin Tid som Indenrigsminister tilladt mig at fremsætte Forslag til en saadan Forbedring af Forligsmandsloven, men Forslaget fandt ikke Tilslutning hos et Flertal i den høje Rigsdag, og det Resultat, som mit Arbejde paa dette Omraade gav, blev derfor — det erkender jeg — ikke tilfredsstillende.

Vi beklager, som sagt, at Regeringen ikke overfor den varslede Arbejdskamp har villet følge disse Veje, som vi skarpt og indtrængende har paapeget overfor den; Regeringen har desværre intet villet af dette. Den har efter vor Mening i denne Sag ikke helt ud villet hverken sit eget eller Samfundets Bedste. Den vil absolut med det foreliggende Lovforslag foretage et saare betænkeligt Indgreb i Organisationernes hidtil anerkendte Ret til at dekretere Strejke eller Lockout. Det er vor Overbevisning, at den derved saar en Op-løsningsbakterie i Organisationernes hidtil faste Opbygning, hvis Virkninger nok skal vise sig — derom er der ingen Tvivl. Vi behandler her en Lovgivning, som i sin Virkning vil hævne sig paa det, der hidtil i Socialdemokratiet har været anset som helligt og ukrænkeligt. Den er efter vor faste Overbevisning en Svækkelse af det,